

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **R. S.**
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou,
advokátem sídlem 702 00 Ostrava, Purkyňova 6
proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2021 č. j. MSK 102913/2021,
o přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 1. 7. 2021 č. j. SMO/355867/21/DSČ/Mich, ve věci přestupků dle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1, § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 4 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu). Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Žalobce namítal nesprávné posouzení formy zavinění u přestupku spočívajícího v řízení vozidla bez řidičského oprávnění. Žalobce uvedl, že rozhodnutím Magistrátu města Ostravy ze dne 23. 4. 2020 č. j. SMO/191930/DSČ/Jeř-ZKS, které nabylo právní moci 23. 5. 2020, mu bylo odňato řidičské oprávnění z důvodu zdravotní nezpůsobilosti, a to konkrétně z toho důvodu, že na výzvu správního orgánu (doručovanou fikcí na adresu ohlašovny) nedoložil aktuální zdravotní posudek. O rozhodnutí č. j. SMO/191930/DSČ/Jeř-ZKS ze dne 23. 4. 2020 a jeho doručení nevěděl, a ani nemohl vědět, jelikož na dané adrese poštu nepřebíral. Svou skutečnou adresu oznámil své ošetřující lékařce, která správnímu orgánu zasílala lékařskou zprávu o zdravotní nezpůsobilosti. Předpokládal, že v případě oznámení bude správnímu orgánu zaslána lékařská dokumentace s jeho skutečnou adresou, a nikoliv s adresou, která předcházela jeho adrese na ohlašovně. Nebyl si tak vědom toho, že nemá řidičské oprávnění. Po zjištění uvedené skutečnosti při spáchání dalšího přestupku, tento stav napravit a požádal o vrácení řidičského oprávnění. Jednal v dobré víře a měl legitimní očekávání, že v případě potřeby přezkoumání jeho zdravotního stavu s ním budou správní orgány jednat prostřednictvím adresy, kterou sdělil své lékařce, která mohla jako fakticky jediná eventuálně iniciovat přezkum jeho zdravotního stavu. Nebyl si vědom toho, že jedná v rozporu se zákonem. Z těchto důvodů dovozuje, že nebyla dostatečně prokázána subjektivní stránka přestupku, neboť nelze konstatovat, že by mezi nedostatečnou péčí o doručování úředních dokumentů na adresu ohlašovny a řízením bez řidičského oprávnění v důsledku doručování rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění fikcí, jehož vydání nemohl z žádného rozumného důvodu předpokládat, existuje natolik zřejmá souvislost, aby mohlo být založeno zavinění tohoto přestupkového jednání. Jelikož zákon o silničním provozu nestanoví ohledně předmětného přestupku žádné zvláštní požadavky týkající se zavinění, je nezbytné aplikovat § 3 zákona o přestupcích, dle něhož postačí zavinění z nedbalosti (tedy i jen nevědomá nedbalost). Správní orgány dospěly k závěru, že spáchal přestupek nevědomou nedbalostí. Žalobce poznamenal, že u této formy zavinění musí být naplněny kumulativně dva znaky. Prvním z nich je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Správní orgány musí dále prokázat i druhý znak nevědomé nedbalosti, tedy musí zjistit, zda pachatel vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že porušuje zákonem stanovenou povinnost. V rámci naplnění tohoto druhého znaku nevědomé nedbalosti se tedy vychází z možné, nikoli reálné znalosti. Žalobce vyslovil názor, že vzhledem k výše popsaným okolnostem a osobním poměrům, zejména po vyléčení jeho spánkové apnoe, odpadly i tak jen náznaky eventuálních pochybností o jeho zdravotním stavu znemožňujícím řízení. Nemohl tedy vědět, že se přestupku dopouští, jelikož měl za to, že dle lékařské zprávy správní orgán bude mít vědomost o jeho doručovací adrese. Žalobce dále uvedl, že v souvislosti s prokázáním subjektivní stránky je nutno se zabývat také tím, zda zachoval potřebnou míru opatrnosti. Míra opatrnosti je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Vyslovil názor, že potřebnou míru opatrnosti zachoval již s ohledem na to, že svoji lékařku vždy informoval o aktuální adrese a nepředpokládal tak, že by v případě toho, že by správní orgán zahájil řízení o přezkumu jeho zdravotního stavu, mohl doručovat na neaktuální adresu nebo adresu ohlašovny. Navíc logicky spoléhal na ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, podle nějž správní orgán ustanovení opatrovníka osobě, již se prokazatelně nedaří doručovat, to v případě, že jí má být odňato právo. V případě, že by

správní orgán postupoval v souladu se zákonem a v eventuálním správním řízení by mu ustanovil opatrovníka, pak by jej opatrovník bez sebemenších obtíží kontaktoval.

2. Žalobce konstatoval, že tedy na jednu stranu jednal lehkomyšlně, neboť důkladně nekontroloval veškerou poštu, která byla zasílána na adresu ohlašovny, kde měl hlášené trvalé bydliště, na druhou stranu se pochopitelně spolehl na to, že v případě eventuálního řízení o přezkoumání zdravotního stavu a odnětí řidičského oprávnění, by správní orgán využil jeho aktuální adresu. Pokud by již z nějakého důvodu doručoval na adresu ohlašovny, kde by on poštu nepřebíral, respektoval by zákon a judikaturu Nejvyššího správního soudu a ustanovil by mu opatrovníka, který by reprezentoval jeho zájmy a především by jej bez problémů vyhledal a informoval o vzniklé situaci. Trvá tedy na tom, že za nedbalostní zavinění přestupku nelze považovat jakékoli podcenění možného doručování správního rozhodnutí na adresu ohlašovny, nýbrž je třeba zkoumat individuální důvody svědčící pro to, že mohl vydání takového správního rozhodnutí očekávat. Tyto okolnosti u něho splněny nebyly. Zejména nečekal, že správní orgán zahájí řízení o jeho zdravotní způsobilosti. Pro případ, že by se tak z nějakého důvodu mohlo stát, žil v domněnách, že správní orgán bude doručovat na adresu, kterou sdělil své praktické lékařce. A pro případ, že by doručoval na adresu ohlašovny, spolehl se na to, že se správní orgán zachová zákonně a bude střežit jeho práva ustanovením opatrovníka, který jej informuje o probíhajícím řízení a vznikajících problémech.
3. Žalobce uzavřel, že mu nemůže být kladeno k tíži to, že správní orgán postupoval zjevně nezákonně, nerespektoval podstatu institutu doručování fikcí, zcela ignoroval návodnou judikaturu a naprosto nepřipustným způsobem doručil rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění fikcí na adresu ohlašovny, byť se již jednalo o několikátou písemnost, kterou tímto způsobem doručoval. On s tímto nezákonným počínáním správního orgánu nepočítal, a domníval se tak, že řidičským oprávněním stále disponuje. Je tedy zcela logické a vyvrací tak názor žalovaného, že se dopustil předmětného jednání zaviněně.
4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že podle výpisu z registru obyvatel ze dne 8. 1. 2020 měl žalobce v rozhodné době trvalý pobyt na adrese O., K. 55/28 (adresa úřadu), v registru obyvatel neměl uvedenu žádnou adresu pro doručování, ani neměl zřízení datovou schránku. Podle oznámení MUDr. D. z Fakultní nemocnice Ostrava ze dne 17. 12. 2019 ve smyslu § 89a zákona o silničním provozu, byl žalobce zdravotně způsobilý k řízení motorových vozidel s podmínkou, přičemž zde byl označen jménem, příjmením a adresou A. 1520/6, O. Tato listina byla pro správní orgán podnětem k zahájení řízení o podmínění řidičského oprávnění. Správní orgán tedy z úřední povinnosti zahájil řízení, přičemž oznámení zaslal žalobci jak na adresu trvalého pobytu na ulici K. (ohlašovna), tak současně na adresu na ulici A., uvedenou v podnětu. Žalovaný zdůraznil, že správní orgán tak učinil zcela nad rámec zákona, neboť nešlo o adresu pro doručování sdělenou správnímu orgánu (§ 19 odst. 4, § 20 odst. 1 správního řádu), a v takovém případě měl správní orgán povinnost doručovat pouze na adresu trvalého pobytu. Ani na adrese A. však žalobce zásilku nepřevzal, přičemž na takovéto „jiné adrese“ lze fyzické osobě doručit pouze v případě, že bude zastížena, což se nestalo. Na této adrese tedy nebylo možné uplatnit fikci doručení. Oznámení o zahájení řízení bylo tudíž v souladu s § 23, § 24 správního řádu doručeno na adresu trvalého pobytu žalobce, kde byla uplatněna fikce doručení, přičemž skutečnost, že se jedná o tzv. ohlašovnu, nehraje roli. Podstatné je, že podmínky fikce doručení byly splněny, jak je zjevné z údajů na vrácené zásilce. V takovém

případě nepřipadalo vůbec v úvahu ustanovení opatrovníka, neboť nešlo o případ, kdy se účastníku nedaří doručovat. Další písemnosti v řízení pak byly zasílány již pouze na adresu trvalého pobytu žalobce. Rozsudek NSS č. j. 1 As 106/2013-44, jehož se žalobce dovolává ve svůj prospěch, vychází z již neúčinné právní úpravy, podle které ohlašovny neměly povinnost zajistit oznamování a ukládání zásilek. Od 1. 1. 2016 však ohlašovny tuto povinnost ze zákona mají (§ 10c zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel). V případě rozsudkem řešeném, tedy podmínky fikce doručení splněny nebyly a v důsledku postupu ohlašovny ani být nemohly. V nyní projednávané věci splněny byly.

5. Žalovaný dále uvedl, že žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že lékař byl povinen oznamovat správnímu orgánu jeho doručovací adresu nebo že správní orgán byl vůbec povinen reflektovat jakoukoliv adresu, kterou lékaři sdělil. Takovou povinnost lékař ani správní orgán podle zákona o silničním provozu nemají. Žalovaný poukázal na to, že v rámci odborné způsobilosti je držitel řidičského oprávnění povinen znát právní předpisy vztahující se k řízení motorových vozidel, což zahrnuje mimo jiné znalost zákona o silničním provozu, přičemž tuto podmínku musí splňovat po celou dobu držení řidičského oprávnění [(§ 82 odst. 1 písm. c) odst. 3 zákona o silničním provozu]. Adresou pro doručování je pak podle zákona pouze taková adresa, kterou účastník sdělí správnímu orgánu a požádá, aby mu na tuto adresu bylo doručováno (§ 19 odst. 4 správního řádu). Taková adresa správnímu orgánu sdělena nebyla, přesto správní orgán nad rámec svých povinností ve prospěch žalobce doručoval i na adresu uvedenou v oznámení lékaře, avšak ani na této adrese žalobce zásilku nepřevzal. Žalovaný proto trvá na tom, že žalobce nezachoval potřebnou míru opatrnosti a „jednal lehkomyslně“, jak sám uznává, neboť si své osobní poměry neuspořádal tak, aby mu mohly být doručovány zásilky, přičemž fyzická osoba de facto vždy může předpokládat, že jí mohou být nějaké uložené zásilky doručovány. Žalobce si přitom byl vědom svého zdravotního stavu, neboť sám uvádí, že v průběhu léčby z opatrnosti neřídil motorové vozidlo, přičemž ani podle lékařských zpráv motorová vozidla řídit neměl, resp. pouze s podmínkou absolvování léčby. Žalobce dále věděl, že má trvalý pobyt na ohlašovně, kde se z logiky věci nezdržuje, přesto řádně nekontroloval, zda tam má oznámeno uložení nějaké zásilky, ani neučinil jiná opatření, aby si mohl přebírat písemnosti, např. si nezřídil datovou schránku. Sice opakovaně uvádí, že (zcela nepodloženě a bezdůvodně) spoléhal na to, že mu správní orgán bude doručovat písemnosti na adresu, kterou sdělil pouze lékaři, avšak ani na této adrese zásilky nepřebíral, ani zde neměl domovní schránku. Souhrn těchto okolností vede žalovaného k závěru, že přestupek spočívající v řízení bez řidičského oprávnění, resp. neodevzdání řidičského průkazu žalobce zavinil z nevědomé nedbalosti. Naopak správní orgány postupovaly v řízení při doručování písemností zcela v souladu se zákonem, ba i nad rámec zákona.
6. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání.
7. Ze správních spisů byly zjištěny následující pro věc významné skutečnosti. Dle oznámení přestupku č. j. KRPT-242084-7/PŘ-2020-070706 dne 24. 11. 2020 v čase 17:35 hodin na křižovatce ulic Sjízdna – Servisní, ve směru jízdy k ulici Třebovické v Ostravě, bylo zastaveno vozidlo RZ X a bylo zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla tovární značky Opel, má platnou blokaci řidičského oprávnění. V osobě řidiče byl zjištěn žalobce.

Důvodem zastavení bylo nerespektování dopravního značení „C2F“. Řidič porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu a spáchal tak přestupek dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Řidiči byl zadržen řidičský průkaz č. X. Řidič se do oznámení o přestupku nevyjádřil. Podepsal je. Z potvrzení o zadržení řidičského průkazu je zřejmé, že dne 24. 11. 2020 byl žalobci zadržen řidičský průkaz č. X. Dle rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 23. 4. 2020 č. j. SMO/191930/20/DSČ/Jeř-ZKS, které nabylo právní moci dne 23. 5. 2020, bylo žalobci odňato řidičské oprávnění v celém rozsahu, tak jak mu bylo uděleno, zapsané v řidičském průkazu č. X, vydaném dne 20. 7. 2017 Magistrátem města Ostravy, neboť zcela pozbyl zdravotní způsobilost k řízení motorových vozidel. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí plyne, že dne 19. 12. 2019 správní orgán I. stupně obdržel písemné oznámení lékařky Fakultní nemocnice Ostrava MUDr. H. D., že žalobce je zdravotně způsobilý k řízení motorových vozidel s podmínkou. V oznámení lékařky dle § 89a zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, byla uvedena adresa žalobce O., A. 1520/6. Z výpisu z registru obyvatel ze dne 8. 1. 2020 plyne, že žalobce měl evidován trvalý pobyt na adrese O. – P., K. 55/28. V registru obyvatel neměl uvedenu žádnou adresu pro doručování. Uvedené rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 23. 4. 2020 č. j. SMO/191930/20/DSČ/Jeř-ZKS bylo žalobci doručováno na adresu trvalého pobytu dle registru obyvatel O. – P., K. 55/28, přičemž zásilka byla připravena k vyzvednutí 27. 4. 2020, adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky. Zásilka nebyla žalobcem ve stanovené lhůtě vyzvednuta. Fikce doručení předmětného rozhodnutí nastala 7. 5. 2020 a rozhodnutí nabylo právní moci dnem 23. 5. 2020. Příkazem Magistrátu města Ostravy ze dne 4. 8. 2020 č. j. SMO/405948/20/DSČ/Šva byl žalobce uznán vinným tím, že do 5 pracovních dnů ode dne 23. 5. 2020, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, kterým mu bylo odňato řidičské oprávnění, neodevzdal řidičský průkaz. Zákonná lhůta pro odevzdání řidičského průkazu marně uplynula dne 29. 5. 2020. Nesplnění povinnosti odevzdání řidičského průkazu trvalo od 30. 5. 2020 do data vydání tohoto příkazu. Tímto jednáním žalobce porušil § 113 odst. 1 zákona o silničním provozu v návaznosti na § 94 odst. 1 písm. a) téhož zákona a z nedbalosti spáchal přestupek podle § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu. I toto rozhodnutí Magistrátu města Ostravy bylo žalobci doručováno na adresu X. Z nedoručené zásilky plyne, že žalobce při doručování nebyl zastižen, zásilka byla připravena k vyzvednutí 6. 8. 2020, k jejímu vyzvednutí byl žalobce vyzván. Žalobce si ve stanovené lhůtě zásilku nevyzvedl. Příkaz byl tedy doručen fikcí a právní moci nabyl 26. 8. 2020. Ze spisu se dále podává, že uvedený příkaz byl žalobci doručován i na adresu X. V době doručování žalobce nebyl zastižen. Byl vyzván k vyzvednutí zásilky. Zásilka byla připravena k vyzvednutí 5. 8. 2020. Vyzvednuta nebyla. Odesílateli byla vrácena 18. 8. 2020. Na nedoručené zásilce je poznámka pošty, že adresát nemá schránku.

8. Podle ust. § 20 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, věty první, fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena.
9. Podle ust. § 19 odst. 4 správního řádu, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět

k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

10. Soud předně konstatuje, že žalobní námitky žalobce se týkají výlučně přestupku uvedeného v odstavci I. výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se žalobce dopustil porušením § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že 24. 11. 2020 řídil motorové vozidlo, přestože nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Z rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/191930/20/DSČ/Jeř-ZKS ze dne 23. 4. 2020 plyne, že žalobci bylo odňato řidičské oprávnění uvedeným rozhodnutím v celém rozsahu, tak jak mu bylo uděleno, zapsané v řidičském průkazu č. X. Důvodem odnětí řidičského oprávnění byla skutečnost, že žalobce pozbyl zdravotní způsobilost k řízení motorových vozidel. Uvedené rozhodnutí Magistrátu města Ostravy nabylo právní moci dne 23. 5. 2020. Správní orgány vyšly ze správního zjištění, že citované rozhodnutí a příkaz č. j. SMO/405948/20/DSČ/Šva byly žalobci doručovány na adresu trvalého pobytu uvedenou v registru obyvatel tj. na adresu X, což byla adresa úřadu. V registru obyvatel žalobce neměl uvedenu žádnou adresu pro doručování, žalobce toto ani netvrdí a netvrdí ani, že měl zřízení datovou schránku. Uvedené rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 23. 4. 2020 č. j. SMO/191930/20/DSČ/Jeř-ZKS, jímž bylo žalobci odňato řidičské oprávnění v celém rozsahu, bylo v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu doručeno fikcí dne 7. 5. 2020 a po marném uplynutí 15 denní lhůty pro podání odvolání, nabylo dne 23. 5. 2020 právní moci. Bez právního významu je okolnost, že MUDr. D. v oznámení ze dne 17. 12. 2019 dle ust. § 89a zákona o silničním provozu, v němž sdělovala, že žalobce je zdravotně způsobilý k řízení motorových vozidel s podmínkou, uvedla jako adresu bydliště žalobce X. Soud především souhlasí s názorem žalovaného, že lékař nebyl povinen oznamovat správnímu orgánu údajnou doručovací adresu žalobce, a ani správní orgán nebyl povinen z uvedeného údaje o adrese žalobce, kterou lékaři sdělil, vycházet. Z výše citovaného ust. § 19 odst. 4 správního řádu totiž jednoznačně plyne, že adresou pro doručování je dle zákona pouze taková adresa, kterou účastník sdělí správnímu orgánu a požádá, aby mu na tuto adresu bylo doručováno. Nikoli tedy jiná fyzická osoba, např. její lékař apod. Taková adresa správnímu orgánu žalobcem sdělena nebyla a adresu pro doručování neměl žalobce uvedenu ani v registru obyvatel, jak výše uvedeno. Správní orgán I. stupně zcela přílehavě v rozhodnutí ze dne 1. 7. 2021 č. j. SMO/355867/21/DSČ/Mich, jímž byl žalobce ve výroku I. uznán vinným tím, že označeného dne řídil motorové vozidlo zn. Opel, RZ X, přestože nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2317/10, v němž Ústavní soud kromě jiného uvedl, že je věcí adresáta, a také jeho odpovědnosti vůči sobě samému, aby se pojistil proti doručování na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel tím, že uvede správnímu orgánu adresu pro doručování, o níž ví, že si zásilku zde bude moci převzít (zřídí si datovou schránku, sdělí jako doručovací e-mailovou adresu, kde doručenou poštu fakticky přebírá). Tím je eliminována možnost mařit výkon veřejné správy vyhýbáním se doručení písemnosti. Jde o legitimní tlak na adresáta, aby uváděl takovou adresu pro doručování, kam mu lze zásilku spolehlivě doručit, konec citace.
11. Soud se zcela ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně, jak jsou vyjádřeny v rozhodnutí z 1. 7. 2021 č. j. SMO/355867/21/DSČ/Mich, které aproboval i žalovaný v napadeném rozhodnutí, vztahující se k doručování předmětného rozhodnutí žalobci fikcí

a proto v podrobnostech na odůvodnění rozhodnutí odkazuje. Soud zastává názor, že žalobce nedodržel objektivní míru potřebné opatrnosti, neboť si neuspořádal své osobní poměry při doručování tak, aby se mohl seznámit se všemi zásilkami jemu doručovanými. Soud zastává názor, že fyzická osoba musí předpokládat, že jí mohou být doručovány nějaké úřední zásilky. Žalobce věděl, že má evidován trvalý pobyt na ohlašovně, kde se z logiky věci nezdržuje, přesto si nekontroloval, zda tam má oznámeno uložení nějaké zásilky, neučinil ani jiná opatření, aby si mohl přebírat písemnosti, jak výše uvedeno. Opakovaně také uvedl, že zcela nepodloženě a bezdůvodně spoléhal na to, že mu správní orgán bude doručovat písemnosti na adresu, kterou sdělil pouze lékaři, avšak ani na této adrese zásilku nepřebíral, ani tam neměl domovní schránku, jak je výše citováno.

12. Soud souhlasí se závěry správních orgánů, že předmětný přestupek dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, spáchal žalobce formou nevědomé nedbalosti. Z ust. § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky plyne, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Pro naplnění zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být naplněny kumulativně dva znaky (viz rozsudek NSS č. j. 1 As 56/2008-66). Prvním z nich je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, o čemž v posuzované věci sporu není a tento znak je naplněn. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tomto vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. V rámci naplnění tohoto druhého znaku nevědomé nedbalosti se tedy vychází z možnosti znalosti, která se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele. Kritériem nedbalosti v obou jejích formách je zachovávaní potřebné míry opatrnosti pachatelem. Míra opatrnosti je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (viz komentář k trestnímu zákoníku autorů Šamala P. a Kol., vydavatelství C. H. Beck, 2009). Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že žalobce míru potřebné opatrnosti nedodržel, neboť si neuspořádal své osobní poměry při doručování tak, aby se mohl s rozhodnutím seznámit. Pouze jeho vlastní přístup spočívající v tom, že v centrálním registru obyvatel měl uveden trvalý pobyt na adrese X, tedy na adrese úřadu, a v registru neměl uvedenu žádnou adresu pro doručování a neměl zřízení ani datovou schránku, jak shora uvedeno, vedl k tomu, že se o rozhodnutí magistrátu nedozvěděl. Pro závěr, že pachatel měl a mohl vědět o tom, že řídí bez řidičského oprávnění, nutno mít najisto postaveno, že rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ve věci odnětí řidičského oprávnění, bylo řádně doručeno. Právě skutečnost, že se vlivem své nedostatečné opatrnosti žalobce s tímto rozhodnutím nemohl fakticky seznámit, ačkoli by při zachování obecně uznávané míry opatrnosti měl, vede k závěru o nevědomé nedbalosti při spáchání přestupku. Pro konstatování nevědomé nedbalosti musí být splněno i subjektivní kritérium nedbalosti, které spočívá právě v míře opatrnosti, kterou je schopna daná osoba vynaložit v konkrétním případě. Při posuzování subjektivní míry opatrnosti je třeba zvažovat jednak vlastnosti, zkušenost, znalosti a okamžitý stav pachatele a jednak okolnosti konkrétního případu. Ve shodě se správními orgány individuální hledisko soud spatřuje především v tom, že žalobce si byl vědom svého zdravotního stavu, neboť sám uvedl, že v průběhu léčby z opatrnosti neřídil motorové vozidlo, současně věděl, že má trvalý pobyt na ohlašovně, kde se z logiky věci nezdržoval, přesto řádně nekontroloval, zda tam má oznámeno uložení nějaké zásilky, ani neučinil jiná opatření, aby si mohl přebírat písemnosti. Z lékařských zpráv, které přebíral, mu bylo

známo, že příslušný orgán evidence dostal hlášení o jeho zdravotní nezpůsobilosti k řízení motorových vozidel. Kromě toho jak sám uvedl, zcela nepodloženě a bezdůvodně spoléhal na to, že správní orgán mu bude doručovat písemnosti na adresu, kterou sdělil pouze lékaři. Žalobce jako držitel řidičského oprávnění byl povinen znát právní předpisy vztahující se k řízení motorových vozidel, tedy i zákon č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, z něhož takováto povinnost pro lékaře neplyne.

13. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
14. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30. 6. 2022

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně